

Békefi Antal

NAGYORRÚ MÁTYÁS, A HÍRES CSERZŐVARGA

Csöndes nyári estén barátságosan néztek le a csillagok a tanyaudvarra. Üveges mécsünk az asztalról visszafénylett, mint egy szomorú kis csillag. Vízhányó István kapás a küszöbön ült és Dobó Gergőék földjéről beszélt. Mért van a Dobónak háromszáz hold földje? Mért van annak a családnak a takaréknak százezer forintja, de több is, ha jól megolvassák? Egy rakáson van, egy summában, mint akármilyen grófé.

Vízhányó István tud egyet-mást a Dobó Gergő háromszáz hold földjének az eredetéről. Olvasott ember István. Kapás létre betéve tudja a bibliát is.

A gazda pipálva vetegeti hátra az utasnak a kérdéseket:

- Mi járatba vagy ezen a tájon, ember?
- Tudja kelmed, azért vándorol az ember, hogy világot próbáljon.
- Tudom, tudom, hékám, de miféle mesterségbe vagy?
- Cserzővargaságot tanultam.
- Jó mesterség az, aki érti. Érted te is nagyon?
- Hogyne érteném, hiszen a király műhelyébe tanultam ki.

No, a pejkek majd hogy meg nem álltak. Mert öreg Dobó a csudálkozásba megtalálta a gyeplőt rántani. Megfordul az ülőhelyibe, mint a kerék a tengelyén, úgy kérdezi:

– Ha bolonddám nem teszel, legény

Hideg tél jött. Öreg Dobóék már talán el is felejtették, hogy várja őket Nagyorrú Mátyás cserzővarga. Csak tavaszra nyílt ki rá az eszük, amikor öreg Dobó lábáról lefeszett a csizma. Csizma kéne.

– Bőrt tán adna hozzá a tavalyi vendég, aki vár bennünket Pest- Budán – ütődik az emlék előbb az asszony eszébe.

– Az ám – hümmögött öreg Dobó.

Mindenféle tanakodások után el is ment viszontagságos tengelyi úton öreg Dobó a kisteleki ruhás-gyapjas Rein Mózesékkal, akik a pest-budai gyapjúvásárra utaztak. Öreg Dobó beszélgetett kocsisnak. Az asszonyt nem vihette, ami miatt eleget búslakodtak.

– De hoz

– No, gazdám – biztatta Mátyás király a tisztességes vendégét –, kóstolja meg az én ön túró tésztámat, van-e olyan jó, mint amilyen a kigyelmed felesége engem traktált?

Öreg Dobó uram hirtelenében azt találta mondani:

– Mán uram, nagy király, bajosan.

De a király ezért se haragudott. Hanem biztatta, kínálta a vendégét, csak lásson hozzá. Hát ettek is sokat. Öreg Dobó uram szaporán forgatta a sokágú arany villát a szájába. A párolgó tészta illatos volt, mint a rózsa. A túrója tetejében rajta. De egyszerre lefogyott.

– Túrózzátok – parancsolta mindjárt a király.